

עֲדֵבִיָּה בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּגוֹזְנָא דָּא לְבָנָיו כִּד בְּעָא
 קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ לִּיה (ד"א לין) עֲמָא חָדָא עֲמָא
 שְׁלִים וְלִקְרָבָא לֹון לְגַבִּיָּה, אִי לָא נָחְתוּ בְּקִדְמִיתָא
 לְמַצְרִים וְלֹא יַעֲטְרִפוּן תַּמָּן, לֹא הוּוּ עֲמָא יְחִידָא דִּילִיה.
 בְּגוֹזְנָא דָּא אִי לָא אֲתִיְהִיבַת אַרְעָא קִדְשָׁא לְכַנְעַן
 בְּקִדְמִיתָא וַיִּשְׁלוּט בָּהּ לָא הָוַת אַרְעָא חוֹלְקִיָּה וְעֲדֵבִיָּה
 דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכֹלָא רוּזָא חָדָא.

רְבִי שְׁמַעוֹן הָוָה אָזִיל בְּאַרְחָא, וְהָוָה עֲמִיה רְבִי אֶלְעָזָר
 בְּרִיה וְרְבִי אַבָּא וְרְבִי יְהוּדָה. עַד דְּהוּוּ אָזִיל, אָמַר
 רְבִי שְׁמַעוֹן תְּוֹתְנָא חֵיד בְּנֵי עֲלָמָא לָא מְשַׁנְיָחִין לְמַנְדַּע
 מִלֵּי דְאֹרִייתָא וְעַל מָה קְיָיְמִי. פִּתַּח וְאָמַר, (ישעיה כו) נַפְשֵׁי
 אֹוִיתֶיךָ בְּלִילָה אַף רוּחֵי בְּקִרְבֵי אֲשַׁחְרְךָ, הֵאִי קִרָּא
 אֹוִקְמוּנָה וְאֹוִקִימָנָא לִיה.

לשון הקודש

בְּרִיךְ הוּא, וְהַכֵּל סוּד אַחַד.
 רְבִי שְׁמַעוֹן הָוָה הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ, וְהָוָה עֲמוּ
 רְבִי אֶלְעָזָר בְּנֵו, וְרְבִי אַבָּא וְרְבִי יְהוּדָה.
 בְּעוֹדֵם הוֹלְכִים, אָמַר רְבִי שְׁמַעוֹן, תַּמְהַנִּי
 אִיךָ בְּנֵי הָעוֹלָם לֹא מְשַׁנְיָחִים לְדַעַת
 דְּבָרֵי תוֹרָה וְעַל מָה עוֹמְדִים. פִּתַּח וְאָמַר,
 (ישעיה כו) נַפְשֵׁי אֹוִיתֶיךָ בְּלִילָה אַף רוּחֵי
 בְּקִרְבֵי אֲשַׁחְרְךָ. הַפְּסוּק הָוָה בְּאַרוּחוֹ
 וּבְאַרְנוֹ אוֹתוֹ.

לְמַצְרִים וְלֹא יַעֲטְרַף שָׁם בְּרֵאשׁוֹנָה, לֹא
 יְהִיָּה חֶלֶק גּוֹרְלוֹ בְּקְדוּשַׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
 כְּמוֹ זֶה לְבָנָיו, בְּשַׁרְצָה הַקְּדוּשַׁ בְּרוּךְ הוּא
 לַעֲשׂוֹת לוֹ וְדִ"א לְהֵם עִם אַחַד, עִם שְׁלָם,
 וְלִקְרָבָם אֲלֵיו, אִם לֹא יִרְדּוּ בְּרֵאשׁוֹנָה
 לְמַצְרִים וְלֹא יוֹדְכְבוּ שָׁם, לֹא הָיוּ הָעַם
 הַיְחִידִי שְׁלוֹ. כְּמוֹ בֵּן אִם לֹא נִתְּנָה הָאֶרֶץ
 הַקְּדוּשָׁה לְכַנְעַן בְּרֵאשׁוֹנָה וַיִּשְׁלַט בָּהּ,
 לֹא הִיְתָה הָאֶרֶץ חֶלְקוֹ וּגְוֹרְלוֹ שֶׁל הַקְּדוּשַׁ

אבל תא חזי, נפשא דבר נש, כד סליק לערסיה, נפקת
 מניה וסלקא לעילא. ואי תימא דכלהו סלקאן.
 לאו כל חד וחד חמי אפי מלפא, אלא נפשא סלקא ולא
 אשתאר בה בהדי גופא בר חד רשימו (נשימו) דקיסטא
 דחיותא דלפא.

ונפשא אזלא ובעיא לסלקא. וכמה דרגין לדרגין
 לסלקא, שטאת והיא אתערעת בהני קומרין
 מהירין דמסאבותא. אי היא דכיאת דלא אסתאבת
 ביממא סלקא לעילא. ואי לא דכיאת, אסתאבת בינייהו
 ואתדבקת בהו ולא סלקא יתיר. ותמן מודעי לה מלין
 ואיהו אתדבקת מאנון מלין דזמן קריב. ולזמנין דחייבין
 בה ומודעין לה מלין בדיבין. וכדין אזלא כהאי גוונא
 כל ליליא עד דיתער בר נש ותאבת לאתרה. זכאין אנון
 צדיקיא דגלי לון קדשא בריך הוא רזין דיליה בתלמא

לשון הקודש

אבל בא ראה, נפש האדם, כשהוא
 עולה למטתו, יוצאת ממנו ועולה
 למעלה. ואם תאמר שכלן עלות - אין
 כל אחד ואחד רואה את פני המלך,
 אלא הנפש עולה ולא נשאר בה עם
 הגוף, רק רשם (נשימה) של המדה של
 חיות הלב.

והנפש הולכת ורוצה לעלות. וכמה
 דרגות לדרגות לעלות, היא משוטטת

ופונשית בקלפות של אורות הטמאה. אם
 היא מהורה, שלא נטמאה ביום, עולה
 למעלה. ואם לא מהורה, נטמאת ביניהם
 ונדבקת בהם ולא עולה יותר. ושם
 מודיעים לה דברים, ונדבקת מאותם
 דברים של זמן קרוב. ולפעמים שצוחקים
 עליה ומודיעים לה דברים פוזבים. ואז
 הולכת כמו זה כל הלילה עד שיתעורר
 האיש, ושבה למקומה. אשרי הצדיקים

בְּגִין דִּי־סִתְּמוּרֵין מִן דִּינָא. וְוִי לְאַנּוּן חֵיבִי עֲלֵמָא דְמִסְאָבִין
נְרַמִּייהוּ וְנַפְשֵׁיהוּ.

תָּא חַיִּי, אַנּוּן דְּלֵא אִסְתְּאַבוּ, כִּד סְלָקִי בְּעַרְסֵייהוּ,
נַפְשָׁא סְלָקָא וְעָאלַת בֵּין כָּל חַיִּי דְרַגִּין בְּקַדְמֵיתָא
וְסְלָקָא וְלֵא אֲתִדְבַקַת בְּהוּ. וְלִבְתָּר אֲזֵלָא וְשַׁטָּאת וְסְלָקָא
כְּפּוּם אֲזַרְחָה.

תְּהִיא נַפְשָׁא דְזֻכַת לְסְלָקָא אֲתִחַזִּיאַת קַמִּיהּ דְסִבְר אִפִּי
יִזְמִין וְאֲתִדְבַקַת בְּרַעוּתָא לְאֲתִחַזָּאָה בְּתִיאֲוִבְתָּא
עֲלָאָה לְמַחְמֵי בְנוּעַם מְלִכָא וְלִבְקָרָא בְּהִיכְלִיָּה. וְדָא הוּא
בְּרַ נֶשׁ דְּאִית לִיהּ חוּלְקָא תְדִיר בְּעֲלֵמָא דְאֲתִי.

וְדָא הִיא נַפְשָׁא דְכְּסִיפָא דִילָהּ כִּד סְלָקָא בְּקוּדְשָׁא
בְּרִידָּהּ הוּא (פְּדִיָּה), וְלֵא אֲתִדְבַקַת בְּחַיִּי זִינִין טְהִירִין
אַחַרְנִין, וְהִיא אֲזֵלַת בְּתֵר זִינָא קַדִּישָׁא בְּאַתְרָא (ד"א בְּתֵר
אַתְרָא) דְנַפְקַת מִתְּמִן. וּבְגִין כֶּךָ בְּתִיב נַפְשֵׁי אֲוִיתִיד בְּלִילָהּ.

לשון הקודש

אֲתָהּ הַנֶּפֶשׁ שְׂזוּכָה לַעֲלוֹת, נִרְאִית
לְפָנֵי סִבְר פְּנֵי הַיָּמִים, וְנִדְבַקַת בְּרַצוֹן
לְהַרְאוֹת בְּתִשׁוּקָה עֲלִיוֹנָה לְרֵאוֹת בְּנַעַם
הַמְּלִיךְ וְלִבְקָרָה בְּהִיכְלוֹ. וְזֶה הוּא הָאִישׁ
שֵׁשׁ לוֹ חֵלֶק תְּמִיד בְּעוֹלָם הַבָּא.

וְזוֹ הִיא הַנֶּפֶשׁ שֶׁהַכְּסוּף שָׁלָה כְּשֶׁעוֹלָה
בְּקוּדֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְתִמְיֹד וְלֵא נִדְבַקַת
בְּמִינִים הִלְלוּ אֲוֵרוֹת הָאֲחָרִים, וְהִיא

שֶׁהַקּוּדֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלָּה לָהֶם סוּדוֹתָיו
בְּחֵלוֹם כְּדִי שִׁישְׁמְרוּ מִן הַדִּין. אוֹי לְאוֹתָם
רִשְׁעֵי הָעוֹלָם שֶׁמְטַמְּאִים עַצְמָם וְנַפְשָׁם.
כֵּן רָאָה, אוֹתָם שֶׁלֹּא נִטְמְאוּ, כְּשֶׁעוֹלִים
לְמַטְתָּם, הַנֶּפֶשׁ עוֹלָה וְנִכְנְסַת בֵּין כָּל
אוֹתָן הַדְּרָגוֹת בְּרֵאוּשׁוֹנָה, וְעוֹלָה וְלֵא
נִדְבַקַת בְּהוּ. אַחַר כֶּךָ הוֹלְכַת וּמְשׁוֹטְטַת
וְעוֹלָה כְּפִי דְרַבְּהָ.